

Покірність Божій волі

***"Щоб я пізнав Його, і силу Його воскресіння,
і спільність Його страждань,
уподібнившись до Його смерті" -
Филип'янам 3:10.***

Концепція згоди з божественною владою має на увазі покірність прийнятому стандарту або зразку. Воля Небесного Отця полягає в тому, щоб мати божественну сім'ю з Христом Ісусом на чолі та "мале стадо" викуплених з-поміж людей, які врешті-решт отримають славу, честь і безсмертя (Луки 12:12, Римлянам 12:1). (Луки 12:32; Римлян 2:7) Характеристики цього класу наступні: "Бо кого Він передбачив, тому й визначив бути подібним до образу Сина Свого, щоб Він був перворідний між багатьма братами". Римлянам 8:29

Віддані послідовники Христа оцінили біблійне свідчення про те, що шлях до такої високої нагороди включає в себе процес самозречення, несення хреста і слідування слідами Вчителя. Апостол Павло у зв'язку з цим говорить: "Благаю

вас, брати й сестри, з огляду на милосердя Боже, приносьте тіла ваші як жертву живу, святу й приємну для Бога, - це ваше правдиве й належне поклоніння. Не підходьте до зразків цього світу, але преображайтеся через оновлення вашого розуму. Тоді ви зможете випробувати і схвалити Божу волю - Його добру, приємну і досконалу волю. Римлянам 12:1,2

Лояльність

Лояльність багато в чому схожа на мовчазну згоду. Вона описує вірну відданість іншій людині, на відміну від часткової симпатії до неї. Віруючі не можуть брататися з людьми мирського духу і залишатися до вподоби Небесному Отцеві. Вони повинні бути повністю підпорядковані Господу і принципам праведності. Христос Ісус сказав: "Царство Моє не від світу цього". (Івана 18:36) Це означає, що справжні християни не можуть бути в союзі з цим "теперішнім злим світом". (Гал. 1:4) Більше того, сили, які протистоять нам, часто з'являються як ангели світла, щоб обдурити. 2 Коринтян 11:14

"Наше громадянство - на небі", і саме для того, щоб забезпечити собі вільний вхід до Небесного Царства, ми і прагнемо (Филип'ян 3:20).

(Филип'янам 3:20) Нічого не можна здобути компромісним ставленням до будь-якої спокуси великого Супротивника. Вірність Царю царів повинна бути добровільною і повною. Ми навчилися пізнавати нашого Господа і Спасителя, і на основі цього пізнання маємо повну впевненість у чесності Його справи. Наша вірність повинна бути повною, тому що ми любимо нашого Царя і нашого Капітана, і нам боляче думати про те, що ми не догодили Йому і нашому Небесному Отцю.

Сміливість.

Відвага також є дуже важливою якістю для тих, хто покірний Богові і його волі, але вона не повинна народжуватися з самовпевненості. Ті, хто усвідомлює свої слабкості, можуть бути сміливими, якщо покладаються на Небесного Отця і шукають у Нього благодаті та сили, щоб допомогти у скрутну хвилину (Євр. 4:16; Прип. 4:3). (Євреїв 4:16; Приповістей 3:5,6) Коли християнин дивиться на Бога і на Христа, свого Капітана, і усвідомлює, що він стає сильним завдяки їхній силі, тоді він дійсно може бути мужнім. Ісаї 26:3,4

Як добрі воїни, ми повинні мати впевненість у справі, за яку боремося. (2 Тимофія 2:1,3) Наша віра і впевненість у праведності справи, якій ми служимо, повинні бути настільки повними, щоб закликати всі наші сили і здібності до добровільного самопожертвування, щоб співпрацювати з капітаном нашого спасіння. (Євр. 2:10) Як християнські воїни, ми не повинні мати жодних розумових застережень щодо правильності того, що наш командир просить нас зробити. Наша віра в Бога і в Христа повинна бути настільки повною, що навіть якщо ми не завжди розуміємо, чому ми покликані робити певні речі, ми будемо мати повну впевненість в тому, що нами керує небесна мудрість. Римлянам 8:28

Запорукою успішного завершення цього курсу є підкорення себе виконанню волі Небесного Отця. Вплив Святого Духа, що відкривається через вивчення Божого Слова, направить нас до всієї Істини, і при вірному застосуванні в нашому житті дасть нам праведний характер. Івана 16:13

У міру того, як ми, як християни, все більше "перетворюємося" на волю Божу, освячуючий вплив "слова істини" дозволить нам духовно розвиватися (Римлянам 12:2; Якова 1:1; Івана 1:3). (Римлянам 12:2; Якова 1:18; Івана 17:17)

Однак іноді ми можемо відчувати тиск як зсередини, так і ззовні, щоб наша поведінка або переконання відповідали стандартам, які не обов'язково відображають те, що ми розуміємо як Божу волю для нас, або те, що, на нашу думку, є вченням Святого Письма з даного питання. Ми, як християни, повинні особисто звітувати перед Богом за наше управління. (Римлянам 14:12; 1 Коринтян 4:2) Тому, ми не повинні обов'язково керуватися тим, що можуть думати інші, але повинні зробити Істину нашою власною і "все випробовувати, триматися доброго", як це робили благородні береїняни в давнину. 1 Солунян 5:21; Дії 17:11

Упередження в Антіохії

Розглядаючи вплив на те, щоб думати чи діяти відповідно до християнської спільноти, або надмірно зважати на те, як нас можуть сприйняти інші віруючі, ми отримуємо важливий урок, який слід засвоїти. У Гал. 2:11-21 Павло розповідає про випадок, коли йому довелося докоряти апостола Петру, якого багато християн-євреїв, ймовірно, вважали найвидатнішим апостолом. Коли Петро вперше прибув до Антіохії, він вільно їв з ново наверненими християнами, які були

язичниками за походженням. Згодом група єврейських християн приїхала з Єрусалиму з візитом. Очевидно, вони все ще дотримувалися різних обрядів за Законом Мойсея, і коли вони прибули, Петро припинив спілкування з братами-язичниками, побоюючись, що звістка про його поведінку дійде до Єрусалиму і тамтешніх братів-євреїв.

Варнава та інші наслідували приклад Петра. Петро добре знав, у зв'язку з наверненням Корнилія, що Бог "не виявляє упередженості". Тому він помилявся, відмовляючись їсти з необрізаними віруючими, маючи на увазі, що Закон Мойсея дає вищий рівень освячення, ніж "праведність віри" (Римлянам 4:13). (Павло, відповідно, звинуватив Петра в лицемірстві, вказуючи на те, що єврейські християни мають нове становище на основі віри у викупну жертву Христа, і що вони мертві для Закону. Відповідно, оскільки Закон не може нікого виправдати, язичники не повинні підпадати під його дію. Галатам 2:14-21

Якщо народжений Духом стовп церкви, такий як Петро, міг помилково піддатися впливу неправильної віри деяких своїх братів-євреїв і таким чином не погодитися з чітко вираженою

Божою волею, то чи не можемо ми сьогодні бути вразливими перед думками інших людей у нашій спільноті? Окрема церква, або еклезія, з якою ми можемо спілкуватися, є особливим устроєм, який наш Небесний Отець створив для того, щоб ми могли зростати і розвиватися, прагнучи бути впевненими у своєму покликанні та обранні. У наших взаємних дослідженнях ми повинні враховувати не тільки фактичний зміст того, що ми вивчаємо, але й дух, який стоїть за посланням. До римлян 2:28,29; 7:5,6

Ми читаємо, наприклад, в 1 Івана 3:14: "Знаємо, що ми перейшли від смерті до життя, бо ми любимо братів. Хто не любить брата свого, той у смерті перебуває". У всіх наших взаєминах один з одним ми повинні пам'ятати про це місце з Писання. Проте, оскільки ми маємо цей скарб Нового Створіння в глиняній посудині, і оскільки ми прагнемо і ревно служити Господу, цілком очевидно, що часом ми побачимо, що існують можливості для тертя, коли ми можемо виражати себе інакше, ніж інший член братерства. (2 Коринтян 5:17; 4:7) Давайте сумлінно намагатися дивитися один на одного не за зовнішнім виглядом відповідно до плоті, а вірити і діяти, знаючи, що так само, як Бог покликав нас, так Він

знайшов і інші кошовності, які борються зі своєю плоттю так само, як і ми; і ми повинні зосередитися на тому, що пов'язує нас разом в душі любові. 1 Самуїла 16:7; 2 Коринтян 10:7

Християнська Свобода

Смиренне підкорення Божій волі також має важливе значення у здійсненні християнської свободи щодо тих пунктів Істини, які не підкріплені чітким "так говорить Господь". Це не є питанням простого припущення, яким кожен з нас повинен займатися, але якщо ми дійсно маємо Писання, щоб довести те, що ми хочемо сказати, то цього має бути достатньо. Якщо в певних випадках є думка, яка не узгоджується з тим, як, на нашу думку, її слід висловлювати, то ми повинні бути вільні говорити з нашими братами індивідуально і обговорювати її в любові до того часу, поки Небесний Отець не побажає прояснити це питання для одного або іншого. У будь-якому випадку, не слід застосовувати силу, щоб досягти точної відповідності думок, але, як говорить Біблія, "нехай кожна людина буде цілком переконана у своїй власній думці". Римлянам 14:5

З перших новозавітних часів у різних місцях засновувалися громади Господнього народу.

Писання дає вказівки щодо заснування цих груп. (1 Тимофія 3:1-7; Тита 1:5-9; 1 Петра 5:1-3) Ті, хто служать, чи то пресвітери, чи диякони, обираються на служіння голосуванням церкви. Таким чином, це ставить громаду як вищу інстанцію і як індикатор божественної волі. Якщо думка громади щодо певної політики чи практики відрізняється від думки старійшини, старійшина повинен підкоритися волі громади, якщо йдеться лише про вподобання громади, а не про питання фундаментальної доктрини, моралі чи порушення людського сумління. З іншого боку, відповідно до відповідальності за вибір пресвітерів, яким Церква довіряє, Господь вирішив так, що голосуванням громади було обрано конкретну особу. Тому обов'язком усієї групи буде підтримувати і заохочувати старійшину в міру того, як вони помічають його прагнення пізнати і вірно виконувати Господню волю.

Дух вечірки

Слід уникати духу суперництва, або партійного духу, між іншими членами Христового тіла. Ми читаємо в 1 Коринтян 1:10-13: "Закликаю вас, дорогі брати й сестри, владою Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви жили в згоді між собою.

Нехай не буде в Церкві ніяких розділень. Навпаки, будьте одностайними, об'єднаними в думках і цілях. Бо деякі члени сім'ї Хлої розповіли мені про ваші сварки, дорогі брати і сестри. Дехто з вас каже: "Я послідовник Павла". Інші кажуть: "Я - послідовник Аполлоса", або "Я - послідовник Петра", або "Я йду тільки за Христом". Хіба Христос був розділений на фракції? Хіба я, Павло, був розіп'ятий за вас? Чи хтось із вас хрестився в ім'я Павла?" Поділ серед Божого народу повинен викликати серйозне занепокоєння, особливо якщо чиниться тиск, щоб перешкодити можливості спілкування з іншими християнами, яких ми вважаємо народженими від Духа.

Звичайно, можуть існувати цілком законні причини, через які фізичне розділення серед Господнього народу іноді є необхідним. Проте, якщо ми визнаємо один одного братами в Тілі Христовому, то не повинно бути ніяких проявів сектантського духу. Якщо ми створюємо рукотворні бар'єри, не дозволені Писанням, і вважаємо деяких братів недостойними нашого спілкування через незначні відмінності, то існує небезпека проявити дух, який суперечить вченню про єдність тіла. Такий дух буде свідчити про явний брак згоди з волею Божою в нашому

Червень 2025 року 45

спілкуванні. Псалми 133:1-3; Ефесян 4:1-3,15,16;
Филип'ян 2:3

Кумири

З вищесказаним тісно пов'язана можливість створення ідолів наших лідерів у служінні. В Об'явленні 19:10 читаємо: "І впав я до ніг його, щоб поклонитися йому, а він сказав: Ні, не вклоняйся мені. Я слуга Божий, так само як і ти, і твої брати та сестри, які свідчать про свою віру в Ісуса. Поклоняйтеся тільки Богові. Бо суть пророцтва полягає в тому, щоб ясно свідчити про Ісуса". Було висловлено припущення, що апостол Іван в цьому контексті представляє вірних членів Тіла Христового, особливо в час, в якому ми зараз живемо. Продовжуючи цю думку, ми були б застережені не поклонятися тим, хто може допомогти нам жити нас Божою Істиною. Ми повинні цінувати вірні зусилля всіх, хто займається служінням Господу, але не повинні ставити їм ідолів для поклоніння. Римлянам 1:25

Цю ж думку, здається, можна знайти в словах апостола Павла: "Не дозволяйте нікому, хто захоплюється фальшивою покорою і поклонінням ангелам, дискваліфікувати вас. Така людина

також дуже докладно розповідає про те, що бачила, і недуховним розумом надувається пустими уявленнями" (Кол. 2:18). (Кол. 2:18) Віддавати надмірну шану тим, хто служить, - це неправильний дух, про який ми повинні знати, і який не відповідає Божій волі для християнина. Ми не повинні заохочувати таке ставлення, хоча ми повинні визнавати і шанувати всіх, хто вірно служить у служінні Богові.

Суспільний тиск

Щодо тиску, який може виходити від світу відповідно до його стандартів, є багато впливів, які були б приємними для нашої плоті, але які можуть перешкодити нам погодитися з Божою волею. Саме тому ми читаємо: "Налаштуйте свій розум на небесне, а не на те, що на землі. Бо ви вмерли, і життя ваше заховане з Христом у Бозі". (Колосян 3:2,3). Багато видів діяльності, пов'язаних з культурою, відпочинком і хобі, які не є гріховними, є приємними для плоті. Розуміння християнської свободи нагадує нам, що на відміну від певних заборон, які були дані ізраїльському народові в Законі Заповіту, в Новому Заповіті ми не знайдемо багато "не можна" в тому, що стосується поведінки віруючих. Таким чином, ми прагнемо виконати в наших серцях дух закону

Червень 2025 року 47

любві і закону праведності, як вони вказані в Божій волі для нас.

Хоча християнська свобода не дозволяє нікому з нас встановлювати правила один для одного, це також не означає, що ми вільні робити все, що нам заманеться, без жодних наслідків. Тому важливо, щоб ми шукали біблійні вказівки, які допоможуть нам визначити, якою мірою ті чи інші заняття задовольняють плоть, а якою - гармоніюють з духом жертовності та богопосвяченого життя. Якщо при індивідуальному аналізі ми бачимо, що певна діяльність повчає, облагороджує і прославляє Небесного Отця, ми повинні брати в ній участь в максимально можливій мірі. Якщо ж, з іншого боку, вона не має духовної цінності, ми можемо захотіти покласти навіть таку добру справу на вівтар жертви.

Наші домівки

Ще одна сфера, яку ми повинні враховувати, підкоряючись Божій волі, стосується нашого житла. Безумовно, всі люди Господні перебувають у різних обставинах, і фінансові ресурси, якими ми є управителями, можуть

значно відрізняться. Кожна людина повинна шукати Божого керівництва в цій сфері, як і в кожній справі. Однак ми точно знаємо, що у світі дуже багато уваги приділяється тому, щоб мати фешенебельний будинок, часто до крайнощів.

Такі приклади можна наводити нескінченно, але ми ставимо питання: "Чи не міг би Господній народ також бути вражений надзвичайною турботою про зовнішній вигляд і розміри своїх осель?": "Чи може Господній народ також бути вражений надзвичайною турботою про зовнішній вигляд і розмір своїх будинків?" Можна раціонально пояснити, що ми повинні зробити великі зміни в нашому теперішньому житті, ціною великих витрат часу і коштів, тому що ми хочемо комфортно розмістити співхристиян. Ніхто, звичайно, не в змозі судити про те, що інший брат чи сестра може робити в цьому напрямку. Однак, можливо, нам потрібно молитовно поспілкуватися з Отцем про те, чи не буде така участь або діяльність якимось чином відволікати від завіту жертви, який ми уклали.

На робочому місці

Що стосується нашої роботи, то дехто з нас може опинитися в дуже складних і виснажливих

ситуаціях, які приносять значний дискомфорт нашій плоті. Тоді може з'явитися надзвичайно сприятлива можливість працевлаштування, але вона може вимагати роботи за іншим графіком або у віддаленому місці, що в кінцевому підсумку призведе до переривання нашого духовного спілкування. Можливо, нам доведеться регулярно пропускати певні зустрічі через нові робочі обставини. Ми повинні покладатися на те, щоб шукати волі Господа і погоджуватися з нею, приймаючи такі рішення так чи інакше. Чи не можливо, що наш теперішній важкий стан, в якому перебуває наша плоть, допускається тому, що Господь знає, що нам потрібен певний досвід, щоб навчити нас терпіння і покладання на Нього?

З іншого боку, переїзд може бути волею Господа, як це було, коли Він послав Пилипа в пустелю, щоб свідчити ефіопському євнуху (Дії 8:26). (Дії 8:26-38) Звичайно, досвід кожного в цьому напрямку є унікальним для його або її ситуації. Писання не встановлює жорстких і швидких правил на цьому шляху, за винятком того, що кожен повинен "дбати про своє" (1Тим. 5:5). (1 Тимофія 5:8) Окрім цього, відповіді, які можуть бути застосовані до індивідуальних обставин

кожного, можна знайти, лише залишаючись дуже близько до Господа.

Чотири важливі кроки

Розглянемо ці чотири важливі кроки, які допоможуть нам підкоритися Божій волі в нашому життєвому досвіді.

1. Залучайтеся до частого особистого вивчення Божого Слова. (2 Тимофія 2:15) Оскільки ми прагнемо бути вірними послідовниками Вчителя, важливо, щоб ми знаходили час для регулярного дослідження Писання з метою пошуку волі Отця і Його керівництва в нашому житті, а також для ознайомлення з божественними принципами, які можна застосувати в нашій поведінці. Якщо Бог справді стоїть на першому місці в нашому житті, ми повинні організувати свій графік так, щоб мати можливість спілкуватися з Ним і отримувати силу, яку Він бажає нам дати.

2. Підтримувати нашу помісну церкву через регулярне відвідування та участь у спілкуванні та навчанні. Ми дуже добре знаємо застереження "не залишаймо збиратися разом", і ми повинні цінувати цю домовленість як важливий засіб отримання настанов від Небесного Отця (Євр.

10:25). (Євр. 10:25) Таке об'єднання один з одним у цій обстановці сприятиме, серед іншого, такій взаємодії, яка дозволить внески один одного забезпечити взаємну духовну силу і повчання всіх, якщо ми будемо правильно використовувати їх. Ми поінформовані, що "кожна спільність допомагає", і коли ми зустрічаємося з нашими найближчими товаришами та іншими членами братства, коли маємо можливість, ми повинні бути обережними від духу самозвеличення. Ефесян 4:16

3. Жити жертвним життям. Чим більшим буде ступінь нашого самозречення, тим менше ми будемо піддаватися духу пожадливісті, яким нас намагається заманити ворог, а отже, тим легше нам буде погодитися з Божою волею. "Похіть тілесна, і похіть очам, і гордість житейська" - все це перешкоди, які можна і потрібно долати під впливом Святого Духа і послухом Небесному Отцю, прагнучи ходити так, як ходив наш Учитель. 1 Івана 2:16

4. Займатися частою, зосередженою молитвою. Якщо при особистому аналізі свого життя ми виявляємо, що всупереч Божому слову ми поставили в своєму серці якогось ідола, ми

можемо знайти розраду в таких текстах, як 1 Івана 1:9. "Коли визнаємо гріхи наші, то Він вірний і праведний, щоб простити нам гріхи наші та очистити нас від усякої неправди". Таким чином, ми бачимо, що це наш привілей - йти до престолу благодаті за очищенням і допомогою щодо тих речей, які ми робимо, які не подобаються Господу, особливо в тих випадках, коли ми не підкорилися Його волі. Крім того, якщо ми дуже чутливі до праведності і догодження Богові, навіть коли ми не усвідомлюємо деяких помилок, молитва нашого серця буде такою: "Збережи раба твого від неправди": "Збережи і раба Твого від навмисних гріхів, нехай вони не панують наді мною, і тоді я буду невинний, і невинний буду від великого проступку. Нехай слова уст моїх і роздуми серця мого будуть приємні в очах Твоїх, Господи, сило моєї сили і визволителя мого!". Псалом 19:13,14

Коли ми усвідомлюємо, що ми покликані бути частиною Божественної родини, це повинно спонукати нас шанувати Бога настільки, що ми готові зробити все, щоб догодити Йому, вшанувати Його і освятити Його ім'я. Воістину, "Благоговійний страх Господній - початок мудрості, а розум і серце, що навчає, у всіх, хто виконує волю Господню". Псалом 111:10

Червень 2025 року